

Kuća, posao. Posao... kuća?

Nikad više, pomisi Šejn, besno završavajući posao na buljavoju plavuši. „Osmeh od uha do uha će joj lepo stajati“, rekao je sebi, izvukavši nož iz njenog lica, po prvi put dopuštajući da krv sa noža ovlaži tepih Sanrajza. „Ionako se retko smejala...“

Gotovo se nasmejao, shvativši da mu više smeta nekoliko kapi krvi na podu kompanije za koju je radio, od gomile leševa koje je ostavio u kancelarijama. Šejn je bio jedan od pedantnijih. Bio je neumoran i posvećen radnik dvadeset i sedam godina. Voleo je da zatekne čist radni sto svakog jutra kada bi došao na posao. Beše tu bela lampa koju nikada nije palio, jer je najdublji mir nalazio u mraku, kako bi mogao da radi do jutra. Stajala je u uglu radnog stola, sa leve strane. Monitor računara stajao je tačno ispred njega, a dokumenta su se nalazila na policama sa desne strane stola, poređana po azbučnom redu.

Prekoračivši nasmejanu koleginicu, pogledao je kroz prozor šefovske kancelarije ka mestu gde je nekada umeo da provede i do deset sati buljeći u monitor. Nije mogao da zamisli sebe kako i sutra sedi i radi u tom mravinjaku. Uostalom, nije više bio mrav. Danas je to dokazao.

U kancelariji njegovog šefa zazvoni telefon mirnim, jasnim tonom.

Šejn sede za sto i prekrsti noge. „Da...“, otegnuto kaza, pripalivši jednu od mnogih šefovih kubanskih cigara.

„Gospodine Vikторе...“

„Šejn“, reče Šejn.

Kratka tišina. „Št... molim?“

„Zovem se Šejn.“ Izbaci kolut dima. „Kao u onoj pesmi... Šta hoćete?“

„Zabrinuti smo. Prošli put kad smo se čuli... gospodine Šejn, rekli ste da ćete u znak dobre volje pustiti nekoliko taoca. Da li se nešto promenilo?“

Uski smešak raširi njegovo široko lice. „Još pitaš...“ Šejna je zabavljao poslovično glup pandur, koji je, kao, tu da bi ga odgovorio od namere da poćini nešto zbog čega bi se kajao. Prekasno, pomisli.

„Kako to mislite?“

Pre nego što je odgovorio, dopustio je sebi još jedan dim, ovoga puta prejak za njegova pluća. Zakašljao se. Tiho. „Promenilo se“, reće vraćajući dah, „sve se promenilo. Život, posao... porodica... Sve se promenilo.“

„Čekajte, ne razumem – rekli ste da će sve biti u redu. Rekli ste da ste spremni za pregovore. Tražili ste da dovedemo četiri zlatna retrivera. Ućinili smo sve što ste tražili...“

Dok je kevtao, Šejn se smešio, sam, u dolini smrti pod svodovima Sanrajza. Zar su mislili da će par retrivera da mu poprave dan? Budale. Time ih je samo zabavio... dok se on zabavljao svojim doskorašnjim kolegama. „Da“, prekide ga Šejn, „tako je kako je. Slušaj – ako hoćeš, možeš da udeš. Samo ti. Kako reće da se zoveš?“

„Veljko“, reće pandur. Svaki pandur kojeg je poznao zvao se tako.

„Veljko. Dođi, ali sam, i sve će biti u redu. Glavna vrata. Ako primetim još nekog sa tobom... znaš već.“

Spustio je slušalicu, ugasio cigaru. Pogledao je u šefovu sliku na stolu. Tri ćerke, žena, osmesi od uveta do uveta. Na slici je bio i retriver. Šejn se nasmeja.

To je mogao biti on. Da su okolnosti drugaćije... da nije nezgodno pao u trinaestoj godini... da nije dobio taj udarac u međunožje i on bi možda imao tri ćerke. Možda se tada i ne bi toliko oduševljavao psima.

Imao bi ženu, decu, dom. Sve što je želeo. Viktor je držao da je to jedino važno.

Kada je shvatio da je to nemoguće, postao je donekle povučen. Kulturan, voleo je da kaže, uzoran, koristan član društva, predan poslu... i ženi.

Dijana...

Viktor, taj korisni član društva, uvek vredan i odan svojim ciljevima, došao je jutros kući.

„Imam radosne vesti“, rekla mu je žena sa vrata. Stidljivi kez našao se na Viktorovom licu. Trebalo je da mu kaže da je njihova ženka šar peia skotna. Parila se pre više od deset dana.

„Trudna sam“, reče mu žena. Dijana mahnu štapićem pred njegovim nosom. „Dve crtice znače da sam trudna!“

Nije je ni pogledao... Jeza mu se uspuzala od leđa do potiljka. Seo je na trosed i zadrhtao.

„Zar nisi srećan?“, upitala je, sa narastajućom nervozom u glasu. „Imaćemo bebu...“

Pogledao je. „Dijana... nisam ti nikad pričao da sam sa trinaest godina bio na ekskurziji? Pao sam, znaš...“

Ispričao joj je o svojoj nezgodi. Rekao je da su mu doktori odavno saopštili da nikada neće moći da ima decu. Rekli su mu i da im je žao, ali on je bio premlad da bi žalio. Sada je, međutim, žalio.

„Mora da su doktori pogrešili“, rekla je drhtavim glasom. „Testovi ne lažu... možda si se oporavio... zar ne?“ Onda se ućutala. Viktor je nije pogledao kada je sela kraj njega i počela da jeca.

Na kraju je priznala. Onda ju je ubio.

Tada je pošao na posao.

„Gospodine Viktor“, reče policajac prošavši kroz glavna vrata. „Kao što vidite – sam sam. Da li možemo da razgovaramo?“

„Zovi me Šejn.“ Stajali su jedan spram drugoga. Iza Šejna prostiralo se na desetine stolova sa računarima. Mravinjak, kako je zvao dolinu računara, stolova i ljudi. „Razgovaraj.“

Veljko raširi ruke. „Gde su taoci?“

Znao je da će ga to pitati. „Mrtvi su. Otrovani. Osim... jedne plavuše... Nju sam morao da... ona nije pila kafu.“

Viktor se trže. Dok je buljio u skrinsejver sa animacijom letenja kroz svemir, slušajući Haustor, shvatio je da je umoran. Gladan, zatupljen. Premoren.

Ustao je. „Danas neću raditi prekovremeno“, dobacio je prolazeći kraj šefove kancelarije.

„Gospodin Goran nije ovde; ali preneću mu da ste firmu napustili u...“ Goranova buljava sekretarica pogleda na sat. Bilo je nečeg iritantnog u vezi sa njom, Viktor nije znao šta. „23:15.“

Suludo sanjarenje morilo ga je do kuće. Dok je vozio, Viktor je osećao narastajuću grižu savesti zbog sve češćih košmara... Ušao je u ulicu.

Lagana vožnja ga je opuštala. Slike poznatog kraja vraćale su mu pribranost. Želeo je samo da stigne kući i poljubi Dijanu.

Onda je video crnog mercedesa kako izlazi sa parkinga ispred njegove kuće.

„Gospodin Goran?“, promrmlja Viktor, zaustavivši se ispred kuće. „Što li me je tražio?“

Ušao je u kuću zatekavši Dijanu naslonjenu na zid kraj ulaznih vrata.

Ona se trže. „Otkud... ti ranije“, reče zamuckujući. Uspravila se i uz osmeh dodala: „Imam radosne vesti. Trudna sam.“

Viktor sede na trosed i oseti jezu kako ga obuzima.